

Egy jó munkatárs halála mindig megvisel, még akkor is, ha csak egy gép az illető.

2012. május 10. Délután háromnegyed hat. Hazafelé tekerek, sietősen, mert az asszony el kell, hogy menjen otthonról, és nekem kell vigyáznom a fiamra.

A keményfalvi bánya előtt azonban egy olyan gyönyörű képtárul szemem elé, amit nem lehet kihagyni, bármennyire sietek. Háttérben mélykék viharfelhők, előttük fehér por száll fel a bányából. **Minden fotósnak ez az álma.**

Leszállok biciklimről, előveszem a gépet.

Hátam mögött megáll egy autó. **Csergő Elemér integet belőle, hogy mit akarok, közben húzza a száját.** Mutatom, hogy fotózok. Lövök néhány képet.

Hirtelen ránk ereszkedik egy nagy porfelhő. **Valaki elkezd lökdösni**, hogy mi közöm hozzá, miért fényképezek?

Csergő Laci az, a három bányatulajdonos testvér egyike, ordít, hogy nincs jogom fotózni. Én mondom neki, hogy de van, mert megyei úton állok, azt fotózok, amit éppen akarok. Erre kitépi a gépet a kezemből és elkezd szaladni vele az autója felé.

A nagy sietségben azonban néhány lépés után felbotlik és hasra esik az aszfalton. **Feltápászk**

odik, mérgében teljes erejéből az aszfalthoz vágja a gépem.

Azaz a cégem gépét.

A gép csak fekszik az aszfalton, négybe repedve.

Az objektív két méterrel odébb furcsán mutatja belét. Köröskörül fekete műanyagdarabkák, színesen virít köztük a négy aksi és a memóriakártya.

Csergő Elemér elhajt. Laci is beszáll az autóba és elhajt ő is.

Én közben elkezdem összeszedgetni a maradékokat. **Elsőként a memóriakártyát, mert azon vannak a bizonyítékok.**

Szerencsére a mai memóriakártyákat úgy gyártják, hogy egy úthenger is átmehet rajtuk, mégsem vesztek el az adatokat.

Fontos ez, mert mikor Laci elkezdett lökdösni és ordibálni, **videó üzemmódba raktam a gépet** és beindítottam, szegény addig filmezett, amíg aszfaltot nem csókolt. Ha leközoľni nem is tudom a filmet, mert a főszereplő nem adta hozzájárulását, de bizonyítéknak még jól foghat.

Jó kis gép volt

Hazaérek. Az asszony nem lepődik meg, mikor mesélem az ügyet. Csak a gépet sajnálja, simogatja repedéseit, legalább annyira gyászolja, mintha ő fizette volna ki.

Pedig a cég gépe, **életem első céges fényképezőgépe.** Én is szerettem, jó kis gép volt. Igyekeztem is ügyelni rá, jobban, mint a sajátomra, azért, hogy most egy beképzelt úgazdag földhöz vágja. Ráadásul szegénykének porai sem pihenhetnek békében, ott vannak elhintve a bánya előtt a főúton, folyamatos zajban, porban. Isten nyugtasson, kicsikém!

Emlékezzünk rá egy perc néma csenddel, és a legutolsó képével, amit készített:

